

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Έναντι κι' εικοσών μετρούντες χρόνον
εδροίτομ' στήν γήν τόν Παρθενώναν.

Χίλια κι' ένακόσρα τέσσερα και δέκα,
τούς έχθρούς, Πατριδα, κτύπα και πελέκα.

Είκοση του Μαρτίου κ' ένατη,
ταραχή' στής Εδρώσης τά κράτη.

Χίλια διακόσρα τέσσερα και μ' ένενην' άκόμα,
άνοιγε γιά τήν' Ηπειρο πεινώντων λύκαν στόμα.

**Ό Ρωμηός όπως πάντοτε ψάλλει
του Τρικούπη μνημόσυνο πάλι.**

Ήπερασαν χρόνια δύστυχα... τώρα σ' αυτό τό μνημα
ύμνειτ' έλλησ συμβολικής εργατικό μελίσσι,
και τώρ' άκούετα παντού πολύγλωσσο τό ρήμα
πώς ή Πατρις προόρισται να ζήση και θά ζήση.

Προσκυνητό τό μνημα του σάν και τήν πρώτ' ήμέρα,
πού' θάφτηκ' έδδ πέρα.

Και τώρα βλέπει λαμπρό τό νυσταγμένο μάτι,
κι' άκούς γλυκύλα πουλιά
να κελαιδοῦνε τήν έλληά,
πού νέα ξαναφύτρωσε κι' είναι καρπό γεμάτη.

Προσκυνητό τό μνημα του και ροδοστολισμένο
σάν τότε, πού τόν εφεραν' στό φέρετρο κλεισμένο.

Ήπερασαν χρόνια δύστυχα, ξεχάστηκε κι' ό πόνοσ,
έγινε φωτιστέφανοσ τ' άκάθιντο στεφάνι,
και τής έλλησ τό σύμβολο, και τής έλλησ ό κλώνοσ
νάκης και δόξης Πρόδρομοσ αληθινός εφάνη.

Και σήμερα με τής έλλησ εκείνης τά κλωνάρια
έβρόντησαν άρματωσισαίς κι' έπεσαν παλληκάρια,
κι' ένας χυμόσ έμέστωσε τό γένοσ πέρα πέρα...
προσκυνητό τό μνημα σου σάν και τήν πρώτ' ήμέρα.

**Τής Δαύρας τελετή
και νικητών Στρατοί.**

Φ.— Περικλή κατσοιλογάρτη,
'πήγες' στή γιορτή του Μάρτη,
'πήγες' στή μεγάλη Σχόλη;

Ήτανε παρών κι' ό Ρήγας,
πού τόν έδλεπες κι' έσφρίγας,
και τό παν ήκτινοβόλει.

Τι λοφία και τι κράνη!...
φώς λαμπρόν έμσουράνει
και τήν πλάσιν εγαλοβγει.

Κι' έπερνοσαν λαμπεροί
νέασ λεβεντιέσ καιροί
νικηται και τροπαιοχοί.

Κι' είθα τρόπαια, καλέ μου,
κι' είθα λάφυρα πολέμου,
κι' είθα κάτι πυροβόλα.

Κι' είθα δόξαν Βασιλείου,
και μιá λάμψι μεγαλείου
εφεγγολοῦσε σ' έλα.

Νέου Μάρτη τελετή,
μεγαλόνονται Στρατοί,
κάθε πρόγονοσ γελά.

Και δοξάζων νέουσ χρόνουσ
έστεφάνωσα προγόνουσ
μέ τό μέτωπο ψηλά.

Θά γιορτάσω, βά χαρῶ...
μά θυμάσαι, βρέ παλάρια,
πώς γιορτάζαμε τήν Δαύρα
μιá φορά κι' έναν καιρό;

Τά θυμάσαι, βρέ, τά χρόνια,
πού γεμάτοι καταφρόνια
έγυρίζαμε μέ δίσκο
'μπρός σέ κάθε Βασιλίσκο,
'μπρός σέ κάθε μακαρά,
και μέσ έδιωχαν σκληρά;

II.— Τά θυμοῦμαι, Φασουλή,
πλήν παρακαλώ πολῶ
μη' μοῦ λές γιά παραομένα.

Γιά παληά να μη' μοῦ πής,
και μη' θέλης να λυπήσ
ένα φίλον σάν κι' έμένα.

Φ.— Τά θυμάσαι τά παληά,
πού σου' θινανε σερμαίεσ,
φάπαισ και καταπρακίεσ,
και δέν εβγαζες μιλιά;

